

Naše nekonečné osudy

*Milovali se
v tisíci životech.*

*V každém z nich
jeden druhého
zabili.*

**LAURA
STEVEN**

Přeložila Zuzana Bičíková

*Propagační materiál.
Určeno k marketingovým účelům.*

Přeložila Zuzana Bičíková

Copyright © Laura Steven, 2025

First published as *Our Infinite Fates* in 2025 by Penguin Books,
an imprint of Penguin Random House Children's.

Penguin Random House Children's is part of the Penguin Random House
group of companies.

Translation © Zuzana Bičíková, 2025

Illustrations copyright © Virginia Allyn, 2025

Cover illustration: Kelly Chong

ISBN 978-80-267-4008-7

LAURA STEVEN

Naše
nekonečné
osudy

Přeložila Zuzana Bičíková

COO
BOO

PROLOG

PŘED NĚKOLIKA STALETÍMI

Stuha, jež jim poutala zápěstí, byla rudá jako krvavá rána.

Byl pozdní Sólmanuður, krásný den pro svatbu. Po bledé obloze se proháněla řídká mračna. Moře šplouchalo na oblázkové pláži a odpolední slunce na jeho hladinu vrhalo šípy zlatavého světla. Z mělké pěny vystupovaly oblé skály, potřísněné solí a neurčitou ozvěnou zpěvu sirén – pokud někdo na takové věci věřil, což nebyl případ nevěsty.

Věřila však v lásku a v muže, jenž stál před ní.

Ženichovy dlouhé kaštanové vlasy byly protkané měděnými nitkami. Plnovous – na muže, kterému ještě nebylo osmnáct, byl působivě hustý – měl zapletený do copů zdobených kovovými kroužky a porcelánovými korálky. Voněl po borové pryskyřici a šalvěji z nejlepšího oleje. Na sobě měl slavnostní tmavou tuniku a kalhoty, zlatý nápažník a kožený opasek. Na něm visel úchvatný dlouhý meč s jílcem posetým rubíny. Rodinná památka.

Ženichovu tvář rozsvítil široký úsměv pokřivených úst, v očích se mu lesklo štěstí. Nevěstu znal ode dne, kdy se narodil, a o tomto dni snil přes deset let. Byla zlatou nití, jež se táhla jeho životem a svazovala jeho minulost a budoucnost do harmonické mašle.

Nevěsta však byla napjatá jako luk. Její vysoká, štíhlá postava byla oděná do dlouhých plátěných šatů bledě krémové barvy se stříbrnými korálky.

Každá sevřená linie jejího těla číhala.

Napůl lovicí, napůl lovená.

Ženich si toho sotva všiml. Byl příliš pohlcený slavnostním okamžikem, štěbetáním racků a procitěnými slovy stařeny, jež vedla obřad.

Při úvodních slovech oddávající zůstaly jejich ruce sepnuté. Červená stuha byla utkaná z tuniky ženichovy zesnulé matky, aby se mohla obřadu zúčastnit alespoň symbolicky. Ženich v látce skutečně cítil matčinu přítomnost jako jakousi přízračnou šmouhu v dálce a zároveň jako uklidňující stabilitu kolem zápestí. Bušící srdce mu bolestivě tlačilo na hrudní koš.

Na nevěstino podivné naléhání si místo prstenů vyměnili zbraně. Nože, které ukoval její bratr, se zakřivenými stříbrnými čepelemi, z nichž každá měla vyrytý Valknut, tři propletené trojúhelníky. Odin byl ženichův oblíbený bůh; nevysvětlitelně ho přitahovalo prolínání minulosti, přítomnosti a budoucnosti, věčný uzel života, smrti a znovuzrození.

Vrásčitá stařena pokynula ženichovi, aby vyslovil svůj slib. „Při světle slunce a moci bohů,“ pronesl ženich a v hrdle se mu převalovala kulička dojetí, „slibuji, že tě budu navždy milovat a ctít.“

Vytáhl meč a jílcem vykládaným drahokamy se dotkl nevěstina ramene.

Stařena znovu přikývla, slavnostně, s téměř pohřební vážností. „Domnívám se, že si nevěsta napsala svůj vlastní slib.“

Po ženině seschlé tváři přelétl zvláštní výraz. Opovržení?

Nevěsta se zachvěla. Už od včerejšího večera, kdy ze sebe v horkých pramenech vypotila cudnost, jí byla zima, a stařenina netečnost ji zneklidňovala.

Zvedl se vítr a moře se rozčeřilo do ostrých vrcholků.

Když nevěsta promluvila ke svému snoubenci, její hlas byl tichý, křišťálově jasný. „Jako kolébání moře, příliv a odliv, i láska je pohyblivá, věčná. Nebojme se vzestupu a pádu, po-

silování a slábnutí, věčného vlnobití. Pokaždé, když se naše duše setkají, ponořme svá těla do jasně modrého chladu a dovolme vlnám, aby nás znovu stvořily.“ Po tváři jí sklouzla slza. „Miluji tě, milovala jsem tě a budu tě milovat.“

Ženich přitiskl své teplé čelo na její. „Miluji tě, miloval jsem tě a budu tě milovat.“

Několik okamžiků čekali a byli si jistí, že každou chvíli uslyší, jak stařena žehná jejich svazku. Vlna se se šuměním převalila a z čerstvě zapáleného ohně, kde se mělo opékat maso na hostinu, stoupal oblak kouře.

Ticho trvalo o okamžik déle, než by mělo, a v davu zašumělo.

Na ženichově načervenalé tváři se zračil zmatek, ovšem nevěstino tělo pochopilo cosi strašlivého dřív, než myšlenka dotekla do její mysli, a hluboko v hrudi se jí rozezněl varovný zvon.

A pak se ozvala ostrá, řezavá slova, jako když se lopata poprvé zakousne do zmrzlé země.

„Vážně jste si mysleli, že vás nenajdu?“

Nevěsta s ženichem zděšeně vzhledli a zjistili, že stařeniny oči žhnou jako řeřavé uhlíky. Její vrásčitá tvář se vyhladila, nehty prodloužily, zhrubly, zčernaly.

Ženich klopytl dozadu. Nevěsta mu bez zaváhání přejela manželskou čepelí po hrdle a otevřela tak zející ránu podobnou ústům, z níž okamžitě začala bublat krev.

Snažil se nadechnout, lapal po dechu, dech ale nepřicházel.

V obličejí se mu krátce mihl výraz nefalšovaného šoku, pak se zhroutil na oblázkový břeh.

Nevěsta padla o vteřinu později a sama lapala po dechu, ačkoli její hrdlo zůstalo netknuté. Zkrvavená čepel jí vypadla z ruky, Valknut se v nic netušícím denním světle stále leskl.

Poslední, co viděli, než svět zhasl, byla rudá stuha osudu, jež jim ještě stále svazovala zápěstí.

Jídelní stůl byl prostřený a nachystaný na hostinu, ale všechny nože byly schované. To poslední, co jsme potřebovali, bylo, aby někdo nad carne asada ubodal oligarchu.

U stolu nás sedělo dvanáct, rodina Solaových na jedné straně, Quiñónezových na druhé. Kolem nás pobíhalo služebnictvo a na modré talíře vršilo pečené placky pupusas a smažený maniok. Od stříbrných svícnů se odráželo plápolavé světlo ohně a pod klenutým stropem se nesly ozvěny kroků. Vzduch voněl po pečeném mase a koriandru.

„Jak se daří pěstování pacamary?“ zeptal se papá a snažil se zamaskovat napětí v hlase. Naši hosté vlastnili velkou kávovou plantáž v Chalatenangu. „Suchý rok, ne? Neměli jsme skoro žádné období dešťů.“

Señor Quiñónez si poposedl na dřevěné židli. „Rafael experimentuje s novými technikami zpracování a kvalita je výjimečná.“ Věnoval otci pohled plný vzdoru. „Příští týden máme schůzku s jedním významným evropským odběratelem.“

„To rád slyším,“ ucedil papá. Očividně nikdy v životě neměl z ničeho menší radost.

Proslul svou prchlivostí, nekonečným nadáváním a vznětlivostí, ale já věděla, že v srdci mu dřímá něha. Slabost pro rockovou hudbu, láska k architektuře, ostrý smysl pro humor. Věděla jsem, že své děti skutečně zbožňuje, ačkoli své

city neprojevuje přes sentimentální komplimenty nebo pohádky na dobrou noc, ale tím, že pracuje až do úmoru, aby nám zajistil dobrý život.

Stýskalo se mi po něm ještě dřív, než jsem odešla; jakýsi preventivní smutek, na který jsem si za posledních několik století už tak nějak zvykla.

V marném pokusu o sebezáchovu jsem si v duchu nacvičovala zármutek ze ztráty ještě dřív, než smrt sevřela prsty, jako by mi to mohlo pomoci zmírnit bolest. Zbytečně.

Do mých osmnáctých narozenin zbývalo jen pár dní.

Což znamenalo, že brzy budu mrtvá.

A v příštím životě bude papá cizí člověk.

Bezmyšlenkovitě jsem přejížděla pohledem naše hosty, pak služebnictvo, které se míhalo kolem stolu, a hledala jsem tu jiskru, ten tlak... *něco*.

Ale moji pozornost neupoutalo nic – nikdo – podezřelý.

Detailní zkoumání tváří. Paranoidní tik, který pro mě začal být stejně přirozený jako dýchání. Zvýšená ostražitost mě nikdy předtím nezachránila, a přesto ve mně tohle chování bylo zakořeněné tak hluboko, že jsem ho nedokázala rozptýlit.

„Buen provecho,“ pronesla mamá a gestem naznačila našim hostům, aby se pustili do jídla. V bílých šatech s nadýchanými rukávy a ostře rudou rtěnkou vypadala jako dokonalá hostitelka, ale v očích měla vetkané napětí.

„To bude v pořádku, mamá,“ pošeptala jsem jí v kuchyni, než dorazili. „Všichni chcete pro své děti to nejlepší. Všechno ostatní je vedlejší.“

Stiskla mi ruku a povzdechla si. „Vždycky si o lidech myslíš to nejlepší. O situacích. Nevím, odkud jsi přišla, mi rayo de sol, můj sluneční paprsku, ale doufám, že se nikdy nezměníš.“

Rodina Solaových a rodina Quiñónezových byli staří přátelé, ze kterých se stali úhlavní nepřátelé. Naše zájmy se po celé dvacáté století většinou shodovaly – naše plantáže se

těsně dotýkaly –, dokud obě farmy na začátku občanské války nesrovnal se zemí zběhlý žhář. Rodiny se navzájem obviňovaly a tvrdily, že šlo o pokus o sabotáž, kterému podlehly i jejich vlastní pozemky.

Nyní oba rody uzavřely dočasné příměří, protože moje nerozumná sestra Silvia se zamilovala do nejstaršího syna Quiñónezových a naši otcové se přikláněli k názoru, že jakékoli případné krveprolití by se mělo odehrát ještě *před* svatbou.

„Nuže,“ začal señor Quiñónez a naznačil, že konverzace skončila. Bodl vidličkou do kusu hovězího masa s okraji propečenými na uhel a zastavil se na půli cesty k ústům.

Papá se ušklíbl. „Nuže.“

Señor Quiñónez přimhouřil oči, ale ani jeden z mužů už nic neřekl.

„Mohli bychom si tenhle výstup Monteků a Kapuletů odpustit?“ prohodila jsem vesele a nacpala si do úst smažený maniok. „Kvůli dětem?“

Bylo to ode mě možná trochu riskantní, ale na svou obrazu musím říct, že jsem nesmrtelná bytost, která má každým dnem zemřít. Tohle se stávalo vždycky, když se blížilo datum mé smrti – rozvázal se mi jazyk, vyklopila jsem tajemství, vyřkla věci, které měly být vyřčené, ale nikdy k tomu nedošlo.

Mamá po mně střelila pohledem plným zrady, zatímco Rafael Quiñónez, prostřední syn druhé rodiny, se na druhé straně stolu tiše otrásal smíchy. Tmavě hnědé vlasy mu ve vlnách padaly kolem obličeje a rty měl stažené do hravého úšklebku. *No seas tan dunda*, zasyčela moje obvykle mlčenlivá babička – věčně mě nabádala, abych nebyla tak hloupá. Pokrčila jsem rameny. „Měli bychom slavit. Láska je přece ve vzduchu. *Love is in the aaair*.“ Poslední větu jsem zazpívala nadšeně falešně a Rafael tentokrát nepokrytě vyprskl smíchy.

Papá mi věnoval výstražný pohled. „Adello, měla bys...“

„Jít na vzduch?“ zeptala jsem se sladce a vstala. Sestře spadla brada. „Souhlasím.“

Aniž jsem se ohlédla, protáhla jsem se mahagonovými dvojítymi dveřmi na dvůr uprostřed domu.

Poslední, co jsem slyšela, bylo, jak se otec omlouvá za svou směšnou dceru – jen aby señor Quiñónez pobouřeně opáčil, že jsem zdělila tatínekův pěvecký talent.

Ledy se prolomily.

Nemáš zač, Silvie.

Následků jsem se nebála, otcův hněv by mě nezabil.

Zabít mě mohla jen jedna věc – jeden člověk.

Těžký večerní vzduch byl prosycený teplem. Květy tabebuji byly v plném rozpuku, růžové trubky se svůdně třepotaly jako tanečnice ve zvonových sukních. Všechny kobaltově modré okenice byly otevřené.

Přešla jsem po terakotové dlažbě k malému bazénku ve tvaru ledviny na opačné straně dvorku. Ležel částečně pod větvemi pomerančovníku, na jeho kalných okrajích se hromadily zelené řasy. Vyklouzla jsem z espadrilek a vyhrnula si splývavou, azurově modrou sukni se zlatými a červenými výšivkami růží. Posadila jsem se na okraj a smočila nohy do chladivé vody. Přes zamřížované okno do domu jsem zaslechla, jak sluha něco upustil s mumlanou kletbou „¡Puchica!“.

Dvojité dveře se s bouchnutím otevřely a zase zavřely, mezerou krátce pronikla ven erupce rozvášněných hlasů, a mě na okamžik napadlo, že mě matka přišla poučit o tom, že si nemám pouštět pusu na špacír.

Ale nebyla to mamá.

Byl to Rafael.

S prostředním synem Quiñónezových jsme chodili do stejné soukromé školy a navštěvovali stejné zakouřené kluby. Přesto jsme se pohybovali v různých kruzích. Udržovali jsme mezi sebou jakousi performativní nenávisť, i když často postrádala hloubku, v jakou naši otcové nejspíš doufali. Ve skutečnosti mi na něm ani tak moc nezáleželo.

Přesto se mi při pohledu na něj, jak se blíží, zatajil dech.
Mohl by to být...?

Ne. Nikdy jsem v jeho přítomnosti nepocítila sebemenší záchvěv podezření.

„Jak se vede?“ zeptal se a tiše ke mně přistoupil.

Neřekla jsem nic, jen jsem přimhouřila oči.

„Docela jsi mě bavila.“ V jeho hlase byl cítit úsměv, téměř koketní. „Jako by ti bylo jedno, co se ti stane.“

Pokřčila jsem rameny a snažila se ukočírovat nerovnoměrný klus svého srdce.

„Všechno je tak...“

Než jsem stihla dokončit větu, na krku se mi bleskurychle objevil nůž.

Prudký nával adrenalinu; zející prázdnota v žaludku. Čepel byla ještě zahřátá od kapsy, kde měl nůž zastrčený.

Trpitelsky jsem si povzddechla a pomalu přivřela oči. „Do prdele práce, Arden.“

Z mého tónu odkapával znuděný cynismus, ale srdce mi divoce naráželo do hrudi. Nezáleželo na tom, kolikrát jsem už byla zavražděná, pokaždé to bolelo stejně.

A upřímně? Rafaela jsem ani na okamžik nepodezřívala. Arden se zlepšuje.

Jak mi to mohlo uniknout? Jak to, že jsem necítila to drásavé cukání pout mezi našimi dušemi, ten intimní magnetismus? Jak jsem vůbec mohla doufat, že se ochráním, že přežiju, když jsem nepoznala, že se blíží hrozba?

„Je to škoda, Evelyn,“ zamumlal a jeho dech mě pohladil po uchu jako hedvábný šátek. Poklekl za mými zády na jedno koleno, jako by se mě chystal požádat o ruku. „Adella Solaová ti seděla.“

Ztěžka jsem polkla; nůž mě štípal do kůže. „Obvykle mě nejdřív přinutíš se do tebe zamilovat.“

„Říkal jsem si, že to trochu okořením.“

„Blbost.“

Praštila jsem ho hlavou co nejsilněji do obličeje a podařilo se mi zlomit mu nos. Okamžitě z něj začala crčet krev. Arden zachrčel a zapotácel se, nůž mi sklouzl z krku.

„Sibiř tě zabořila stejně jako mě.“ Vytáhla jsem nohy z bazénu, odvalila se od něj a sykla bolestí, jak jsem si odřela kolena o drsné dlaždice. „Proto sis tentokrát držel odstup?“

„Věř si, čemu chceš.“

Vyrazil vpřed, ruku s kapesním nožem nataženou a mířící přímo na mou hrud.

Na poslední chvíli jsem uskočila. Využila jsem setrvačnost jeho těla proti němu, chňapla ho za vlasy na zátylku a praštila mu hlavou o zem. Zpětný ráz mi rozvibroval paži, asi jako když skočíte z vysoké větve stromu a tlumení pádu odnesou vaše kolena.

Nůž sklouzl po dlaždicích. Arden byl bezvládný; ne v bezvědomí, ale před očima mu poskakovaly hvězdičky.

V uších mi hučela krev. Rychle jsem hrábla po dřevěné rukojeti nože, přetočila jeho tělo na záda a obkročmo se na něj posadila. Chrčivě zasténal. Teď když jsem koleny z obou stran objímala jeho pas, nějaká zrádná část mého já se z kontaktu našich těl rozechvěla.

Soustřed' se.

Tentokrát se mu chci dívat do očí, až ho budu zabíjet.

Na rozdíl od Nauru.

Přitiskla jsem mu špičku nože pod bradu. „A stejně mi pořád neřekneš, proč mě pronásleduješ každým životem.“

„Docela mě uráží, že si to nepamatuješ.“

Bokem prudce trhl do strany, jak se mě snažil od sebe odstrčit, a díky momentu překvapení se mu to povedlo.

Čepel mu prořízla hrdlo přesně ve chvíli, kdy jsme oba spadli do bazénu.

Jeho tělo se křečovitě zmítalo, dusil se vodou a vlastní bublající krví. Voda byla teplá a hustá a čepel mi vyklouzla z již slábnoucí ruky. Do úst a nosu mi vnikl chlór a já začala

lapat po dechu. Rukama jsem se od něj odstrkovala – nebo možná k němu? –, všechno se proměnilo ve vír tyrkysových dlaždic a šarlatové vody s kovovou pachutí.

Pak, jako by byly osudově propletené i naše životní nitky, můj vlastní tep začal slábnout.

Jako když slunce klesá za obzor, orchestr pomalu dohrává.

Proud staré krve zeslábne do tenkého pramínku.

Před očima mi proběhl můj krátký život. Otcův příšerný zpěv, sestřino čelo stažené soustředěním, když malovala akvarely, babiččino cvakání pletacích jehlic, parná odpoledne s matkou v zaprášeném městě, vůně hlíny, kávy a horka, to všechno bylo od začátku odsouzeno k zániku.

Zmítal mnou žal, hustý a ostrý; opouštění bylo pořád stejně bolestivé, odpoutání se od historie bylo pořád stejně dezorientující.

Chvíli po Rafaelově posledním chroptivém výdechu mě temnota plazící se po okrajích zraku konečně pohltila celou. Plavali jsme v kaluži karmínu a naše srdce přestala bít jako jedno.

Jako *kurva* pokaždé.

Tragédie zasahovaly rodinu Blytheových často a tvrdě, jako řeka, která rok co rok zaplavuje tytéž nešťastné domy. A nezáleželo na tom, jak jsme se proti tomu snažili bránit, ten čin přírody, boha nebo samotného ďábla nešlo nijak přelstít. Byla to lidská hloupost nebo pýcha, myslet si, že dokážeme obejít síly přírody, jako jsou roční období a čas, myslet si, že dokážeme postavit hráz proti životu a smrti. Ale ani to nám nebránilo v tom, abychom to dál a dál zkoušeli.

Když mi bylo osm, mého otce na Štědrý den srazil opilý řidič, který se vracel domů z hospody. Otec skončil rozdrčený mezi autem a kamennou zdí, z očí mu crčela krev, kosti zpřelámané, orgány roztrhané. Tragédie, i když ne první a určitě ne poslední.

O několik měsíců později jsme pohřbili jeho rodiče – naši milovanou babičku a dědečka. Zemřeli postupně, na infarkt a mrtvici, dva zlomené dílky domina, jež se žalem nedokázaly udržet na nohou.

Aby toho nebylo málo, zhruba v osmi letech jsem si obvykle začínala uvědomovat, jaký fatální osud čeká mě. Docházelo mi to pomalu, postupně; zpočátku jsem měla pocit, že se zpoza obzoru blíží bouře nebo možná atomová bomba, ale nechápala jsem pořádně *kdo, co a proč*. Pak si cestu vzpomínkami dopředu prodral konkrétní výjev – nůž na hrudi, garota na krku, jed v srdci – a já si vzpomněla. Dalších šest,

osm nebo deset let jsem přemýšlela, jak a kdy Arden znovu udeří. Jak a kdy si mě najde a zabije.

Vyrovnat se s vlastním blížícím se koncem byla jedna věc, ale druhá věc byla, že jsem zároveň přišla o polovinu rodiny. Život za životem, krutost za krutostí a nesnesitelná tíha lidského bytí mě začínaly vyčerpávat. Neustálý koloběh lásky a ztráty, stejně nevyhnutelný a přirozený jako střídání ročních období.

Ale stejně jsem se vždycky snažila postavit hráz.

Dva týdny před osmnáctými narozeninami jsem seděla v nemocnici, kde zemřeli oba moji prarodiče, a pozorovala svou plešatou sestru, jak hraje na housle.

Naleštěný javor měla položený pod bledou skřítkovskou bradou. Poslední tón zazněl hladce jako samet a sestra vzhledla; soustředěný výraz v obličejí vystřídal očekávání.

„Pardon.“ Máma popotáhla a osušila si oči kapesníkem. Rychle vstala a opustila místnost, pašmína za ní vlála. Bez jejího levandulového parfému byl pokoj cítit nemocničním pachem.

Gracie sklopila oříškově hnědé oči a položila si housle do klína. „Možná jsem si měla vybrat nějaký míň melancholický nástroj. Třeba bicí. Nebo ukulele. Myslíš, že by mi sestry utrhly hlavu, kdybych vzala do ruky banjo?“ V jejím hlase jsem rozpoznala vlastní sarkasmus – malé dítě kopírující rábdoby suverénní chování starší sestry.

„Jen má strach,“ opáčila jsem. „Jsi její miminko.“

„Je mi čtrnáct,“ ohradila se Gracie, jako by to něco řešilo. Gracie zhruba před rokem, když si konečně posvětila na příčinu všech modřin, diagnostikovali leukémii. Většinu času zachovávala stoický klid, i když jsem měla pocit, že to dělá jen proto, aby vyvážila mámin přehnaně sentimentální smutek. Samozřejmě jsem to chápala, ale někdy jsem se přistihla, že mě štve, že se nedokáže tvářit statečně, aspoň kvůli Gracie.

Popravdě řečeno, pomyšlení, že by se sestře stalo něco zlého, drtilo bolestivou tíhou i mě, i když tou dobou tu už

nejspíš nebudu. Ve svých nesčetných životech jsem měla ráda spoustu sourozenců, ale Gracie byla mou velkou favoritkou. Pohotová, podivínská, bystrá – naprosto jedinečná. Plná života. Představa jejího prázdného těla ležícího ve studeném, vlhkém hrobě mi přišla tak protichůdná, že kdykoli jsem na to pomyslela, moje mysl se obrátila proti mně.

A představa mámy, že zůstane na našem rozlehlém statku úplně sama – na statku, který kdysi pulzoval rodinou, kterou zbožňovala – mě skoro rozštěpila vejpůl. Ale k tomu nedojde. Nedovolím to.

Gracie kývnutím poukázala na běžovou náplast na mé paži. „Jaká byla dnešní injekce?“

Lékaři připravovali mé tělo na darování kmenových buněk. „Ve srovnání s chemoterapií hotová lambáda.“

„Podle tvých nekonečných zkušeností s chemoterapií.“

Stočila jsem si vlasy do drdolu. „Je to vlastně docela děs.“

A přesto je to zázrak. Žila jsem dost dlouho na to, abych si pamatovala pilky na železo, jak brousí odhalené kosti, zuby zoufale žmoulající rozmočené hadry, to všechno tak brutální a zbytečné zároveň. Moderní medicína je zázrak.

Gracie si závistivě prohlížela moje vlasy. Mívala stejně hladké rovné prameny barvy mědi. „Musím říct, že jsem poněkud plešatá. I když je fakt, že jsem odjakživa tíhla k výstřednosti, takže se možná ta holá lebka ke mně hodí. Možná začnu nosit kosu, abych lidi opravdu vyděsila.“

Náhle se mi vybavil ostrý obraz: srp opřený o tmavou kamennou zeď. Připadal mi hluboce, niterně důležitý, a přesto k němu nebyl připojený žádný kontext.

Tyhle záblesky minulých životů mi připadaly jako drobné střípky obrovské mozaiky, na jejíž kompletní podobu jsem nikdy nedohlédla. Jako když kroutíte kaleidoskopem a pokaždé, když si ho začnete zblízka prohlížet, vzor se přeskládá.

Posledních pět nebo šest životů jsem si pamatovala prakticky v anatomických detailech – výjevy, vůně a emoce, blízcí,

kteře jsem za sebou zanechala, kařadou linii Ardenovy nové tváře. Ale řivoty řředtím byly čím dál nezřetelnější, bez jasných obrysů, až se všechno rozmazalo mlhou.

Čas od času se mi vybavil nový detail, ostrý a nezaměnitelný, ale nedokázala jsem si uvědomit, jak zapadá do celkového obrazu mé podivné existence. Věděla jsem, že u houpačícího se přístavu je řada ponurých pohřebních hranic, olivový háj ve sluncem zalité Andalusii, obchodní loď v rozbourěné divočině Indického oceánu, ale podrobnosti spolkl čas – nebo má vlastní řalostná paměť.

A pod tím vším, zahalené pod několika vrstvami lásky a strachu a zmatku a bolesti a smutku a hněvu... bylo *proč*.

Proč, které mi po staletí unikalo.

Během té stovky řivotů jsem o tomhle *proč* přemítala ze všech možných úhlů, od lidských a řízemních (závist, rivalita, sázka) až po nadřirozené a tajemné (prastará kletba, dohoda s řáblem, obzvlášť zlovolný mostní troll). Byly tam záblesky rozumu, pravdy – jako když Arden v nejtemnější Sibiři prozradil, že náš osud zpečetila dávná dohoda –, ale nic dostatečně konkrétního, aby z *proč* vyrostla pevná struktura. A z nějakého podělaného důvodu se Arden o začátek našeho říběhu nikdy dobrovolně nepoděil.

Byla jsem tak ponořená ve svých myřlenkách – pohlcená obrazem srpu s ostrou řepelí opřeného o temnou kamennou zeď –, že jsem si ani neuvědomila, že Gracie mluví.

Nebo spíš recituje.

„... a myslela jsem na to, jaké to je, řržet tě, každé tvé roční období,“ pronesla, v bledých rukou řržela v kůři vázanou knihu básní. „Naše láska znovu kvete, rok co rok, století za stoletím, nové květy ze starých kořenů, věčné semeno, z něhož vždy znovu vykvetete řivot.“

Pocítila jsem jakési známé bodnutí, které jsem nedokázala identifikovat a řařadit. „Co to je?“

Láska rozkvěta znovu, rok co rok, století co století?

Zvláštní obrat, na průměrného básníka.

Gracie pohrdavě pokrčila rameny a hodila knihu na postel vedle svých přikrytých nohou. „Nějaká knížka poezie? Becca mi ji přinesla, když za mnou posledně přišla.“ Becca byla Graciina stejně zádumčivá nejlepší kamarádka, která nosila výhradně černou a mluvila afektovaně tichým hlasem, aby zamaskovala svůj přirozeně pronikavý hlas.

„Přinesla mi celou krabici s nejrůznějšími dárečky. Bylo to trochu tragický.“

„Hezký, ale co je to za knihu?“ Naklonila jsem se, abych lépe viděla na obálku.

Deset stovek let tebe.

Srdce se mi v hrudi nepřírozně zastavilo.

„Je to virální záležitost,“ pronesla Gracie jízlivě. Ze zásady se vyhýbala populární kultuře. „Upřímně, co si Becca myslela? Mám rakovinu, ne špatný vkus. Když už jsme u toho, je mi ctí, že ten náhrdelník pořád nosíš.“

Gracie ukázala na černou stuhu na mém krku.

Ruka mi vystřelila k ošklivému „šperku“, který mi před pár týdny vyrobila. Přívěsek tvořila okousaná vidlicová kost kuřete a stále ještě neurčitě voněla pečeným tymiánem. Byl naprosto nechutný, ale podle vítězoslavného výrazu v její tváři, když mi ho podávala, jsem poznala, že je to výzva. Musela jsem předstírat, že se mi líbí, a nosit ho pořád, i když to byla doslova kuřecí zdechlina. A kdybych si ho sundala, několik dalších měsíců by mi to v jednom kuse předhazovala.

Kousla jsem se do rtu a snažila se zapomenout na tu podivně výstižnou básničku. „Ano. Je nádherný.“

Stiskla rty a zoufale se snažila nevyprsknout smíchy.

Z chodby se náhle ozvalo zarachocení, jako by se převrátil vozík se zásobami, a já sebou na křesle trhla. Z dob frontové linie během Velké války mi zůstaly permanentně pocuchané nervy – jako by mi už tak dost nezvyšovalo tlak, že jsem ve všech životech pronásledovaná jako štvaná zvěř.

Chvíli jsem sledovala dveře a napůl jsem očekávala, že se uprostřed toho zmatku objeví Arden, ale žádná vražedná silueta se nezhmotnila.

„Co uděláš první, až odsud vypadneš?“ zeptala jsem se sestry. Hlas mi lehce zavibroval, asi jako když přejedete rukou po křehkých mřížích klece. „Protože ty odsud vypadneš, Gracie, to ti slibuju.“

Absurdní na tom bylo, že jsem tomu doopravdy věřila.

„Proč jsi tak hrozně moc posedlá tím, co možná budeme dělat někdy v budoucnu?“ Gracie se zakřenila. „Ty jsi takový snílek.“

„Říkáš to, jako by to byla nějaká smrtelná nemoc.“

Věnovala mi významný pohled. „Našla jsem tvůj extrémně tragický seznam. Věci, které uděláš, až budeš dospělá, jako by dospělost byla nějaký mytický stav.“

Rozpálily se mi tváře. Takový seznam jsem si vedla v každém životě, který si pamatuju; plný věcí, které udělám, až zlomím prokletí a konečně budu *žít*. Protože když si člověk dokáže představit budoucnost, pak musí být reálná, musí někde existovat.

„Jsem optimistka, jasný? Tak co budeš dělat, až to ze sebe dostaneš?“

Gracie přemítala nad otázkou a nepřítomně si pohrávala se strunami houslí. „Půjdu na hřbitov.“

„Proč?“

Čekala jsem, že řekne něco hlubokého, třeba že navštíví hrobky naší rodiny nebo že vzdá úctu svým kamarádům z nemocnice, kteří nemoci podlehli.

Přejela si po bradě. „Jeden z mých bývalých učitelů umřel. Jednou o mně řekl, že mám divnou energii. Ráda bych mu znesvětila náhrobek.“

Jakmile můj šokovaný smích utichl, zkontrolovala jsem své úzké zlaté náramkové hodinky a zarazila se nad tím, kolik už je hodin. „Do háje, přijdu pozdě do práce.“

Sebrala jsem z prošlapaného linolea batoh a neochotně vstala. Svět před očima se mi houpal a rozmazával. Z jehel se mi motala hlava, ale vzhledem k tomu, čím si Gracie procházela, mi přišlo ubohé si stěžovat. Taky to nedávalo moc smysl. Jednou mi tělo rozpáral granát, ale nedej bože, aby mi kvalifikovaný lékař navrhl, že mi odebere krev.

Gracie otočila noty na stojanu vedle postele, upravila si tenkou modrou přikrývku, zvedla housle a řekla: „Měj se, bramboráku.“

Přehodila jsem si batoh přes rameno a vlepila Gracie pusu na čelo. „Taky tě miluju, brkaše.“

„Nemůžeš si dělat prdel z pleti pacientky s leukémií!“ křikla za mnou. „Ty necitlivá pizdo!“

Než jsem odešla, letmo jsem se na ni ohlédla a cítila jsem, jak se mi plíce nafukují láskou jako balonek.

Gracie byla to jediné, co nás s mámou po tátově smrti drželo při smyslech. Byla moc malá na to, aby chápala závažnost situace, a tak strávila několik následujících měsíců vyprávěním příšerných improvizovaných vtipů a předváděním dramatických monologů v benátské masce, foxtrotováním po obývacím pokoji na máminých nejvyšších podpatcích, zatímco my dvě jsme plakaly u krbu. Byla ztělesněným sluníčkem i temnou gotičkou zároveň. Jedna z jejích prvních souvislých vět byla: „Ty stíny jsou dneska obzvlášť tiché.“

Jednou půl roku v kuse nosila jen pruhované oblečení a ráno, v poledne a večer vystupovala jako mim. Její učitelé se chtěli upřímně zlobit, ale její karikaturní mimice a pečlivě nacvičeným sestavám se nedalo nesmát.

Rozená umělkyně. Autentická podivínka.

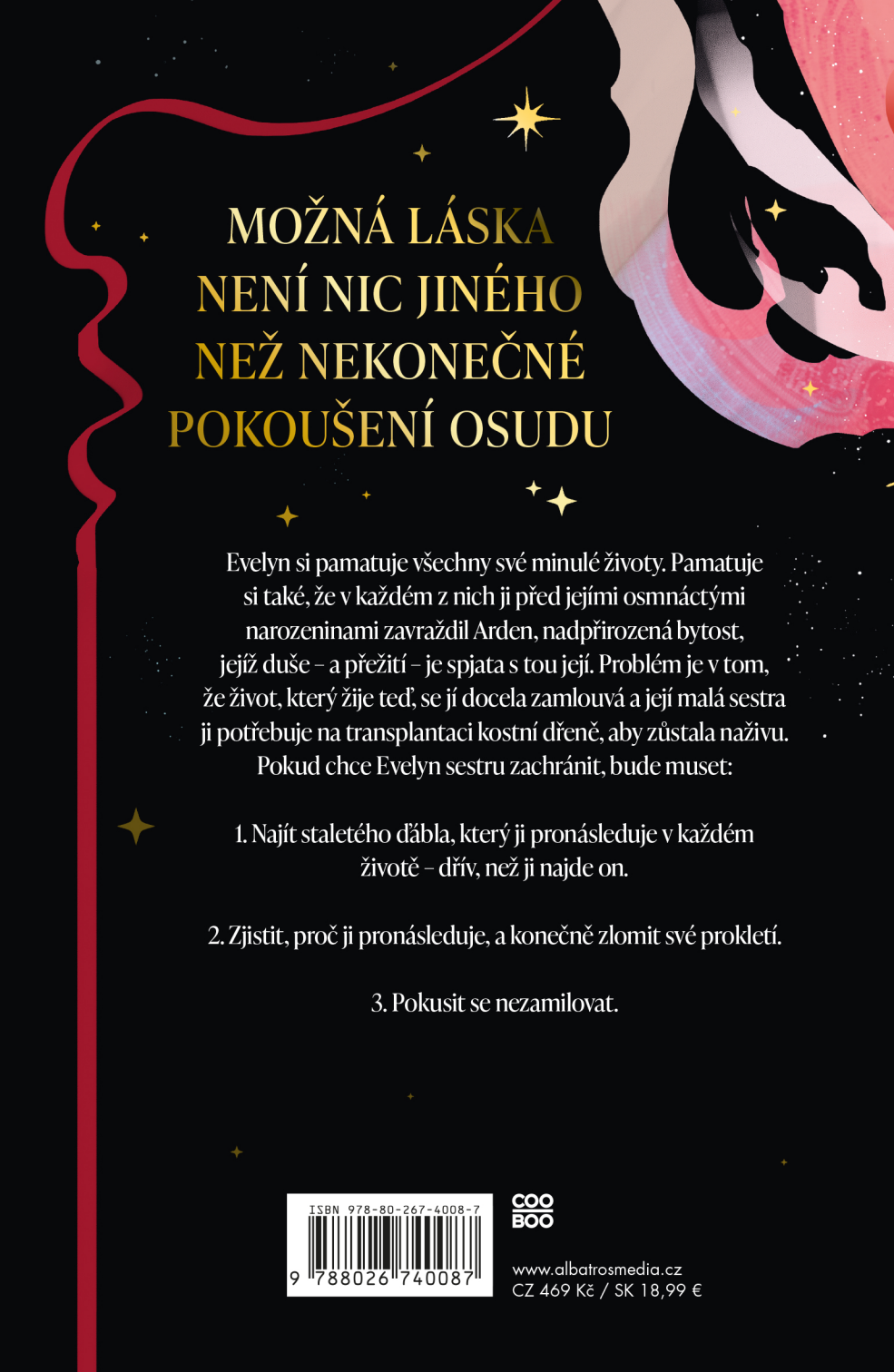
Zdálo se tak nespravedlivé, že nemoc může vysát život z někoho, kdo ho má tolik. A ačkoli jsem ve svých mnoha životech přišla o spoustu lidí, ji jsem mohla zachránit.

Vzácná moc. Dar v životě plném prokletí.

Musela jsem jen přežít dost dlouho na to, abych to stihla.

Přesně za dva týdny mi bude osmnáct. Zákrok s kmenovými buňkami je naplánovaný za čtyři dny, po mé poslední injekci na posílení imunity. Jsem jediná příbuzná, jejíž tkáň se shodovala se sestřinou – beze mě by se musela zapsat do národního registru s čekací listinou dlouhou jako řeka Wye.

Pokud mě Arden najde ještě před zákrokem, existuje dost velká šance, že nezemřu jen já, ale i Gracie.

MOŽNÁ LÁSKA NENÍ NIC JINÉHO NEŽ NEKONEČNÉ POKOUŠENÍ OSUDU

Evelyn si pamatuje všechny své minulé životy. Pamatuje si také, že v každém z nich ji před jejími osmnáctými narozeninami zavraždil Arden, nadpřirozená bytost, jejíž duše – a přežití – je spjata s tou její. Problém je v tom, že život, který žije teď, se jí docela zamlouvá a její malá sestra ji potřebuje na transplantaci kostní dřeně, aby zůstala naživu.

Pokud chce Evelyn sestru zachránit, bude muset:

1. Najít staletého ďábla, který ji pronásleduje v každém životě – dřív, než ji najde on.
2. Zjistit, proč ji pronásleduje, a konečně zlomit své prokletí.
3. Pokusit se nezamilovat.

COO
BOO

www.albatrosmedia.cz
CZ 469 Kč / SK 18,99 €